

КУДЫ СПЛЫВАЕ ЗОЛАТА?

За мінулы год на польскім «чорным рынку», як паведамляе польскі друк, было прададзена ад 70 да 100 тон савецкага золата. У асноўным яно прапаноўваецца ў выглядзе гатовых вырабаў: ланцужкоў, пярсцёнкаў і бранзалетаў. Улічваючы наша блізкае суседства з Польшчай, можна прыкці да высновы, што значная частка гэтага золата выкачваецца менавіта з Беларусі. А ўзмаен штур!

ЗАВЯЛІСЯ ДОЛАРЫ

ПІНСКІ РАЁН. (С. Шапіра). Першыя 300 «зэлененькіх» паступілі ў касу калгаса «Перамога». Выручаныя яны за прададзеныя шкуркі норак. На калгаснай звераферме за раз утрымліваецца больш за тысячы зялёнай чорнай, карычневай і нават серабрыста-блакітнай маскі.

Пасля завяршэння будаўніцтва новых памешчанняў патагоўе норак павялічыцца да 10 тысяч.

Вырашана за валюту прадаваць не толькі самі шкуркі, але і гатовыя футравыя вырабы, папштыя ва ўласнай майстэрні.

І У ОРШЫ ЕСЦЬ КАМП'ЮТЭРЫ

ОРША. (А. Дук). Па 15, а то і 45 дзён прыходзілася чакаць адказу з Мінска і Масквы кліентам касы напярэдняга продажу чыгуначных білетаў, каб даведацца аб наяўнасці свабодных месцаў на поезд. Зараз, калі касу абсталявалі новай тэхнікай, камп'ютэр за некалькі хвілін дае патрэбную інфармацыю. Пры наяўнасці месца пасажыры атрымліваюць і магчымасць набыць білет.

РАЗВЫТАК КЛУБОВ ПРАБЛЕМ...

А ВОСЬ ШТО ДУМАЮЦЬ «ЛЮДЗІ З ВУЛІЦЫ»:

Сямён БАДРОУ, рабочы завода медыцынскіх прэпаратаў: Гэта вельмі добрая ідэя — сустрача кіруючыя і трох браціх (не палічыце за тэнісавых) рэспублікі прыймаюць найбольш эканамічна развіты. Выбіраючы з багаты сённяшняга бяздзяльства, і зрабіць гэта будзе лягчэй, калі станем дапамагаць адзін аднаму. Аднак, калі на заўтра гэта нехта, каму праблема нарастае з кожным днём.

Мікалай ШАПАВАЛАУ, інвалід Вялікай Айчыннай вайны: Вы, маладыя, магчыма і не ведаеце, а я добра памятаю, што ў даўняныя гады праходзілі ўдаславляцца з'ездзі. Прада, у той час ніякіх эканамічных пытанняў на іх не вырашала, а прыводзілі яны хутчэй з нейкімі ідэалагічнымі мэтаймі. З'ездзі праводзілі сёння не час, а вольнае свабоднае, прычым рэгулярна, кіраўнікоў трох славянскіх рэспублік, ці дзяржаў, якія цяпер жакаў, патагоўе.

Уладзімір ЛЕАНОВІЧ, студэнт Беларускага дзяржаўнага інстытута народнай гаспадаркі: А што мне той Ельцын, прыязджае — хай едзе, я не супраці, хоць на сваёй скуру вынікі гэтага візіту я, відаць, не адчую. Яны сустракаюцца кожны дзень, а мы ўсе спытаем...

ФАКТ-ПРЫГАЖОСЦЬ

Ужо не першы год на возеры Замкавае, якое абрамае замка Радзівілаў, жыўць лясныя бяссежыя і бясцелыя-шчышны. Жывуць без асаблівай цікавасці і прыгоду да першых марозоў.

Як толькі возера замярае, гордыя птахі бегуць, самаходам, шыбуюць у мясцовую... кашулю. Хоць бачныя раскошы, але ў цяпле і пры доглядзе.

«ГАРЭЛАЧНЫ БУМ»

ШЧУЧЫН. (В. Юрэвіч). У свой час пазі Міхась Васільчук сказаў: «Ой, гарэлка мая, што ты вырабляеш, ты над намі, мужычкімі, літасці не маееш...»

Што датычыцца Шчуцьчына — то не толькі над мужычкімі. Па сутнасці, амаль цэлы тэдызень працягваўся ў гарадзе сапраўдны «гарэлачны бум». Чэргі ў магазіны займаліся як толькі пачынала відзець, і гандаль прыдзіваўся, як да поўначы. «Пашанцавала» з работай

міліцыі: сітуацыя вакол «кропак» вымушала чакаць лепшага. Што да кліентаў, то са злосці яны «паміналі» ўсіх: і ўлады, і канкрэтных асоб, і мясцовых раіспажываючых, маўляў куды ўсе глядзіць? І сапраўды, куды? Тым больш напярэдняй Каліда і Новага года.

З АРГЕНТЫНЫ ПА НІТЦЫ, БАРАНАВІЧАМ — КАШУЛЯ

Жыхарам Баранавічаў вельмі пашанцавала. У іх знайшоўся багаты замежны сваяк.

Мільянер з Аргенціны Эктар Свістунювіч мае намер адкрыць на радзіме сваёй прадукцыі, у Баранавічах, уласнае прадпрыемства, якое будзе шыць адзенне. Прада, запраўце фірма Свістунювіч, відаць, не хутка. А таму на першым часе прадукцыя будзе вырабляцца ў Бунзас-Айрэсе і прадавацца ў Баранавічах. І, што самае прынямае, за рубль. Вось толькі якія будзе цэны — пакуль невядома.

ШКОЛА У КВАТЭРЫ

ЖЛОБІН. (М. Шуканаў). З вясны гэтага года ў Жлобіне дзейнічае нядзялёльная дзіцячая школа пры мясцовай абшчыне хрысціян-католікаў. Ініцыятарам яе стварэння з'яўляецца ксёндз Ян, які не так даўно прыхаў сюды на сталую працу.

Дзеці, якіх налічваецца каля 30 чалавек, практуць займаюцца ў змешанай узроставай групе. Навучаюцца на тое, што заняты з-за адсутнасці ў Жлобіне дзесяціга гаспадыню вядуцца на прыватнай кватэры, яны праходзяць цікава і захапляльна. У роўнай ступені наведваюцца ўвага трох моваў: беларускай, польскай і рускай. У каталіцкай абшчыне Жлобіна не толькі выхоўваюцца дзіцяці духоўна, але і ўвучаюцца ў зародку. Так, дзяцюкі намоўнікам ксёндза Яна, мінулым летам 26 дзяці амаль цэлы месяц адпачывалі ў Польшчы. Пазнейшыя фінансаву польскіх католікаў. Дарчы, у гэтую групу былі ўключаны дзеці не толькі з каталіцкіх, але і з праваслаўных сем'яў. Планавацца новая пазнаўчая дзейнасць у Польшчу наступным летам.

ВЫВУЧАУ ЖА СТАТУТ: НЕ ПАКІДАЙ ПОСТ!

Некалькі дзён назад мы паведамілі, што ваеннаслужачы адной з часцей А. Баброў самавольна пакінуў пост і, пагражаючы зброй, на шышы каля вёскі Луцкіх Кобрынскага раёна захапіў машыну, спрабуючы ўцячы.

Апавядаўшы мясцовае насельніцтва, наведлілі пошук дзяржаўна. Разгледзеўшы на волі таго дзяўчыну: заціснуты з усіх бакоў у лесе каля вёскі Вулька-Градзішчанскага Пінскага раёна, Баброў здаўся ўладам. Зброя пры гэтым не прамянялася.

ВА УРАДЗЕ РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ

Прыняўшы прапанову Гродзенскага аблвыканкома, Савет Міністраў Беларусі паставіў стварыць на тэрыторыі вобласці міжнародны кансорцыум «Нёман». Аблвыканком прадаставіў права ажыццяўляць рэгістрацыю ствараемых у складзе кансорцыума структур з прыцягненнем замежных капіталаў, укладанняў, а таксама даручана забяспечыць адвод зямельных участкаў для арганізацыі свабоднай эканамічнай зоны, размяшчэння і будаўніцтва аб'ектаў.

Урад рэспублікі звярнуўся з просьбай у Вярхоўны Савет разгледзець пытанне аб стварэнні ў складзе кансорцыума «Нёман» свабоднай эканамічнай зоны, вызначэнні яе прававога статусу і вызначэнні ад падаткаабкладання ў адпаведнасці з заканадаўствам рэспублікі.

Выконваючы Паставоу Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь «Аб уварудэнні ў дзеянне Закона «Аб грамадзянстве Рэспублікі Беларусь», урад сваім распараджэннем даручыў Міністэрству ўнутраных спраў распаўсюдзіць да 1 лютага 1992 года ў ўсіх у Савет Міністраў прэфект Палажэння аб пашанце грамадзяніна Рэспублікі Беларусь, парадку і умовах яго выдання.

Міністэрства замежных спраў і юстыцыі на 1 сакавіка 1992 года павінны падрыхтаваць прэфект Закона «Аб грамадзянстве Рэспублікі Беларусь» і асоб без грамадзянства на тэрыторыі Рэспублікі Беларусь».

Аляксей ЗАЙКОЎСКІ.

Газета выдаецца са жніўня 1917 года

ЕЛЬЦЫН СПЯШАЕЦА Ў МІНСК

САРАДЧНА ЗАПРАШАЕМ, БАРЫС МІКАЛАЕВІЧ!

Напярэдадні

Сказаць, што ягоны візіт у Мінск чакаўся з вялікім нецярпеннем, — значыць, не сказаць нічога. Ельцын ёсць Ельцын... І асабліва — цяпер, калі практычна поўнае рухнула некіруемая імперыя пад назвай Савецкі Саюз, а кожная з зава ўтвораных суверэнных рэспублік шукае сябе ў гэтым няпростым свеце і супярэчлівым жыцці, імкнучыся, вядома ж, найперш не толькі заявіць аб сабе на поўны голас, а і падумаць аб сваім народзе. Народе, прыняжам і зняважаным неўладкаванасцю і непарадкамі літаральна ва ўсім, на кожным кроку... Урэшце, і самі рэспублікі — на краі бездзілі... І ў гэтых умовах ад прэзідэнта Барыса Ельцына ў многім залежыць не толькі лёс Расіі, а і сусветных з ёй дзяржаў.

Пра тое, што Барыс Мікалаевіч наведвае ў Рэспубліку Беларусь, я асабіста даведаўся на неафіцыйных каналах яшчэ тыдні два назад. Афіцыйна ж гэта паведамленне прагучала ў мінулы чацвер, калі ў Маскве адбылася сустрэча двух прэзідэнтаў — Расіі Б. Ельцына і практычна неіснуючага ўжо СССР М. Гарбачова. Як стала вядома, на працягу гадзіны яны абмяркоўвалі праблемы, узніклыя ў сувязі з падрыхтоўкай да падпісання новага Саюзнага дагавора. Размова паміж прэзідэнтамі, міркуючы па ўсім, мела не толькі шырокі, а і востры характар. У тэлевізійным інтэрв'ю пасля сустрэчы Мікалай Сяргеевіч сказаў літаральна наступнае: з Ельцыным мы абгаварылі і ягоную пазіцыю ў Беларусі... Што гэта — спроба царовай рэкамандцыі наконот таго, які сябе весіць, дазваляе старэйшым па чыну прэзідэнтам малодшым? Не думаю. Па-першае, не той час; ды і, па-другое, не той чалавек. Барыс Мікалаевіч, які можа дазволіць сабе слухаць чыстыя пароды, а тым больш — выконваць ней-

чужую волю... А можа так і быць? Можна і Ельцын пачаў мяняцца? Жыццё ж на месцы не стаіць...

Так, цікава, а пазіцыя прэзідэнта Расіі ў суседняй суверэннай Беларусі М. Гарбачоў мог правільна найперш у сувязі з тым, што, паводле зноў жа неафіцыйных звестак, у ходзе візіту Ельцына чакаецца прыбыццё да нас і прэзідэнта Украіны Л. Краўчука. Больш таго, існуе меркаванне, што кіраўнікі трох славянскіх рэспублік маюць намер падпісаць шэраг сумесных дакументаў... А гэта ўжо не проста цікава: тут, у Мінску, у многім можа прадыктавацца лёс як Расіі, Украіны і Беларусі, так і будучыня былога СССР.

Аднак усё гэта, так сказаць, прагнозы і меркаванні. Чакаць вынікаў засталася нядоўга. Дай Бог, каб былі яны пэўнымі, узаемавыгаднымі і карыснымі — усім нам, кожнаму з трох Вялікіх народаў.

Свае пазіцыі адносна будучыні Расіі і краіны ў цэлым Барыс Мікалаевіч Ельцын апошнім часам выказваў не адзін раз. У заяве аб прызнанні Расіі незалежнасцю Украіны, зробленай днём, ён, у прыватнасці, падкрэсліў: «Усеабавае супрацоўніцтва нашых дзяржаў, якое ўземазалежнасцю, становіцца вынікам нашых узаемаадносін у мінулым патрабаванні аб асабліва карысных для нас адносін. Узаемавыгаднае і збалансаванае супрацоўніцтва паміж Расіяй і Украінай можа і павінна стаць прыкладам двухбаковых адносін паміж рэспублікамі старога Саюза». Адкрываюцца новыя магчымасці для пэснага ўзаемадзеяння з іншымі рэспублікамі,

фарміравання сапраўды раўнапраўнай садружнасці суверэнных дзяржаў». Вельмі спадзяюся, што і ў Мінску адносна нашай дзяржавы, наконот будучых адносін Расіі і Беларусі Барыс Мікалаевіч скажа такія ж адзначальныя і цвёрдыя словы.

З праграмы знаходжання Б. Ельцына ў Мінску вядома, што ў беларускія сталіцы адбудзецца абмен офіцыйнымі граматамі і падпісанне двухбаковага дагавора паміж Расіяй і Беларусі на 1992 год. Акрамя гэтага, ён выступіць у парламенце перад народнымі дэпутатамі Рэспублікі Беларусь.

Анатоль МЯСКОЎСКІ.
Фота М. АМЕЛЬЧАНКІ.

Станіслаў Шушкевіч
не адчувае імперскіх
замахаў Расіі

Напярэдадні візіта ў Беларусь прэзідэнта Расійскай Федэрацыі Барыса Ельцына карэспандэнт Беларускай радыястанцыі Старэйшых Вярхоўнага Савета Беларусі С. ШУШКЕВІЧ.

— Дэпутаты ад апазіцыі іншы раз гавораць аб імперскіх замахах Расіі, яго імперскай кіраванасці. А як на Ваш погляд, ці працягваюцца ў чым-небудзь імперскія памкненні гэтай дзяржавы?

— Дэпутаты ад апазіцыі апошнім часам надта смела разважаюць аб тым, аб чым менш за ўсё ведаюць. Трэба не гаварыць, а займацца рэальнай палітыкай. Мы вядзем сур'ёзныя перагаворы, і ў ніякіх імперскіх замахах не адчуваем.

— У адным з інтэрв'ю радыёстанцыі «Свабода» вы назвалі магчымым аб'яднанне некалькіх рэспублік у новы Саюз без узводу ў гэтым працэсе імпэрыялістычнага саюзнага цэнтру. Ці будзе абмяркоўвацца гэтае пытанне ў час візіту Ельцына?

— Абмяркоўвацца могуць многія пытанні, але, паводле напярэдняга дамоўленасці, весіць размову ў такім кантэксце мы не планавалі. Магу дадаць, што ў цэнтры ўвагі ў час перагавораў будзе пытанне паскарэння эканамічных рэформ у Расіі і ўзгаднення ў сувязі з гэтым пазіцыі.

— Паводле сведчанняў агенцтва «БелаПАН», пару дзён назад нам званіў прэзідэнт СССР Мікалай Гарбачоў і выказаў зацікаўленасць у сваім уздзеянні ў «беларускіх» сутрачэннях.

— Я не хацелі бы дазволіць да ведама ўсім месцаў гутарак з Гарбачовым. Таму што гэта — этап абмеркавання, а прамежкавыя вынікі не маюць значэння.

Існуе думка, што толькі рэфэрэндум аб паўнапраўнасці курсу Беларусі на незалежнасць паскорыць працэс прызнання незалежнасці нашай рэспублікі міжнароднай супольнасцю.

— Гэта ўжо не проста думка, а адна з прапанов, вынесеныя на яўнае пасяджэнне Прэзідыума Вярхоўнага Савета, якія зараз аналізуюцца. Дарчы, сацыялагічныя апытанні паказваюць, што грамадская думка, у пачатку года выказаная на карысць прапанаванага талі на рэфэрэндуме Саюза, мяняецца...

Бывай, камсамол?

Не ў самым вялікай і раскошнай зале рэспублікі, як было яшчэ зусім нядаўна, а на загараднай базе міжнароднага маладзёжнага цэнтру «Юнацтва» 6 снежня сабраўся на свой апошні, 30-ы зезд пасланцы камсамолу Беларусі. Ясна адно: Ленінскага Камуністичнага Саюза маладзёў рэспублікі больш не будзе. Хто ж тае правапераемнікам адзінай юнацкай арганізацыі?

Менавіта гэта тэма стала пасля дакладна першага сакратара ЦК ЛКСМБ Аляксея Крыўдзенькі прадметам дыскусіі.

Чым завяршыцца гэта дыскусія і што з'езд вырашыць, даведаемся, калі дажывем да панядзелка.

На адкрыццё з'езда выступіў Старшыня Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь Станіслаў Шушкевіч.

(БЕЛТА).

ДА ВІЗІТУ
У РЭСПУБЛІКУ БЕЛАРУСЬ

У нядзелю, 8 снежня, у Рэспубліку Беларусь прыбывае з афіцыйным візітам генеральны дырэктар Арганізацыі Аб'яднаных Нацый па пытаннях адукацыі, навукі і культуры (ЮНЕСКА), вядомы іспанскі вучоны і грамадскі дзеяч Федэрыка Майёр Сарагоса.

Ф. Майёр нарадзіўся 27 студзеня 1934 года ў Барселоне. У 1956 годзе ён з адзнакай скончыў фармацэўтычны факультэт Мадрыдскага ўніверсітэта, праз два гады паспяхова абараніў дысертацыю. У 1963—1973 гадах працаваў загадчыкам кафедры біяхіміі Гранадскага ўніверсітэта, адначасова ў 1968—1972 гадах — рэктарам гэтага ўніверсітэта. У 1974—1978 гадах ён — старшыня Вышэйшага савета навуковых даследаванняў Іспаніі. У 1978—1981 гадах — намеснік генеральнага дырэктара ЮНЕСКА. У 1981—1982 гадах — міністр асветы і навукі Іспаніі, у далейшым — дырэктар Інстытута малекулярнай біяхіміі Мадрыдскага ўніверсітэта, дырэктар Інстытута навукі аб чалавеку ў Мадрыдзе. У 1987 годзе выбраны генеральным дырэктарам ЮНЕСКА.

Аўтар шэрагу навуковых прац, уладальнік ганаровых званняў многіх ўніверсітэтаў, член Грамадскай акадэміі медыцынскіх навук.

Ф. Майёр шырока вядомы ў свеце як грамадскі дзеяч. Ён з'яўляецца членам Рымскага клуба, членам савета дырэктараў Міжнароднага фонду «За выжыванне і развіццё чалавецтва», удзельнік «Іск-культскага форуму».

Жанаты, мае траіх дзяцей.

(БЕЛТА).

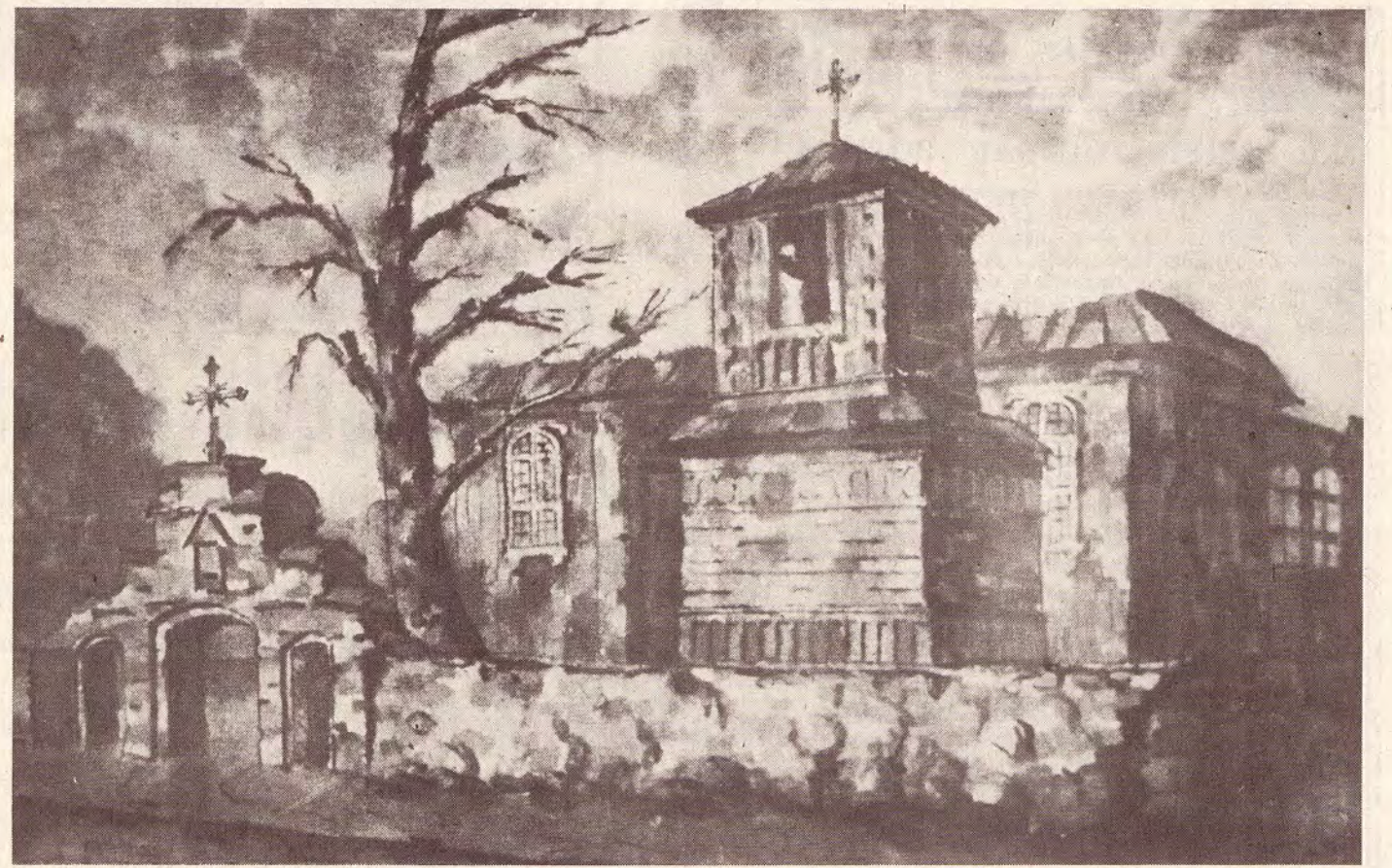
Памяць пра Максіма Багдановіча беларускія мастакі ўшаноўваюць вялікай выставай, прысвечанай 100-годдзю з дня нараджэння паэта. Ва ўсіх залах Рэспубліканскай мастацкай галерэі ў Палацы мастацтваў размяшчаліся больш за тысячы твораў жывапісцаў, графікаў, скульптараў, прыкладнаго.

Творы прысвечаны не толькі жыццю і творчасці Максіма Багдановіча. Тут — адбітак духоўнага адраджэння Беларусі, асэнсаванне беларускай гісторыі. Свята, якое стала агульнанацыянальным, нясе з сабой не толькі ўрачыстасць, але і шмат пытанняў аб нашай культурнай спадчыне. Гэта — падстава зноў нагадаць аб праблемах, звязаных з прафесійным і народным мастацтвам, з вяртаннем гістарычнай спадчыны. Усё гэта стала тэмай многіх націнаў, скульптурных кампазіцый, габеленаў.

Л. СЛОДКІНА.

НА ЗДЫМКАХ: творы з выставкі. У. Баранцаў «На радзіме Багдановіча»; А. Папоў «Касцёл у Граўжышках».

Фота Я. ПЯСЕЦКАГА.

НАШ МАКСІМ

Гэта імя яшчэ на пачатку стагоддзя стала сімвалам маладой Беларусі — вольнай, незалежнай, са сваім рамантычным светам народных спеваў і старажытных паданняў, з багатай гісторыяй, самабытнай культурай, загартаваным стагоддзямі нацыянальным характарам.

Гэта імя — увасабленне трагедыі народа і яго гонару, драматызму і геніяльнасці. Народ паднімаўся з калену — і малады моцны голас паэта дапамагаў яму ў гэтым. На самай высокай ноце, недаспяванай змоўкла песня Паэта, — нібы прадвызначаючы лёс нашага нацыянальнага Адраджэння, якое таксама абарвалася на ўзлёце, ледзь пачаўшыся.

Беларусь зноў паднімаецца з калену, займае месца ў сям'і еўрапейскіх народаў, вяртае сабе ўласную годнасць, адмаўляючыся ад горкай ласкі магучых апекуноў. І цяпер ёй як ніколі раней зноў патрэбна імя і слова яго, Максіма Багдановіча.

Янка СІПАКОВ.

«Я хацеў бы спаткацца з вамі...»

Нас чакае яшчэ адна незвычайная сустрэча з Максімам Багдановічам. Дзяржаўны канцэртны аркестр Беларусі пад кіраўніцтвам заслужанага дзеяча мастацтваў рэспублікі Міхаіла Фінберга падрыхтаваў праграму, прысвечаную класіцы беларускай паэзіі.

Мэтай для стваральнікаў праграмы стаў сам Паэт — ягоны лёс, жыццё і творчыя шуканні, роздумы, спадзяванні. Праграма «Максім» (гэта ўмоўная, рабочая назва) амаль цалкам складзена на творах Багдановіча. Кампазітар Ігар Паліводзе ўдалося надаць арганічную музычную афарбоўку паэтычным радкам (язык не паварочваецца сказаць: «напісаны музыка»). Дакладней — адчуць, зліваць музыку Максімавай паэзіі і дасяць яе да гледача, слухача.

— Як у нас нярэдка бывае: усім вядома, што Багдановіч — вялікі паэт, ну, і мноства падобных эпітэтаў могуць яшчэ дабавіць. Але што тычыцца яго вершаў — многія іх ведаюць з пятага на дзесятае... Не, для мяне гэта не кан'юктурная работа, калі хочаш — патрэба душы. Жаданне, каб пра Багдановіча не гаварылі «жалезабетоннымі» эпітэтамі, каб для кожнага ён быў проста паэтам, суб'ектам, дарачкам, — сказаў Ігар Паліводзе.

Новая праграма аркестра не абмяжоўваецца выключна музычнымі нумарамі, яна разлічана на вялікае драматычнае дзеянне (рэжысёр Аляксей Ляляўскі, мастак Аляксандр Вахрамееў). Некаторыя жанры праграмы вызначалі як поп-оперу. Наконт тэрмінаў хай спрачаюцца музыканты, а я ж толькі адзначу, што атрымаўся своеасаблівы спектакль, дзе ў кожнай песняе — свая «роля»: Іна Афанасьева-Мікалай Скорыкаў, Юлія Скараход, Вадзім Касенка, Алёна Зелянкевіч, Уладзімір Кудрын — усе салісты працуюць натхнёна, з максімальнай аддачай. Моцнае ўражанне пакідаюць нумары ў выкананні вакальнай капэлы — гэта, несумнянна, цудоўная творчая знаходка аркестра.

Уся праграма выконваецца і ўспрымаецца на адным дыханні, хаця яна рознастайная, шматжанравая па структуры: побач з народнымі мелодыямі — джазавыя эпізоды, рок, гарадскі раманс, плач...

...Прыгажосць выратуе свет. Гэтыя словы апошнім часам ужываюцца, на жаль, пераважна ў груба-прамысловым сэнсе. Сустрэча з Максімам, якую дораць дзяржаўны канцэртны аркестр Беларусі пад кіраўніцтвам М. Фінберга, — гэта і ёсць тая сапраўдная прыгажосць, якую меў на ўвазе Дастаеўскі: прыгажосць, здольная абуджаць самае лепшае ў кожным з нас, бо без «думак шчырых і чужых» мы наўрад ці зможам жыць дастойна.

Т. ПАДАЛЯК.

Музей паэта

Заўтра ў Траецкім прадмесці ў Мінску адкрыцца Літаратурны музей Максіма Багдановіча. Пра неабходнасць яго доўга гаварылі пісьменнікі і гісторыкі, мастакі і акцёры — усе прыхільнікі таленту вялікага паэта. Але, як часта здараецца з ушанаваннем памяці генія, — ад пранавы да іх увасаблення прайшлі дзесяцігоддзі.

Музей у Мінску — не першы, дзе сабрана спадчына Максіма. Ужо ёсць Дом-музей паэта ў Гродна, сабраны руплівымі рукамі Дануты Бічэль-Загнетавай. Працуе Дом-музей у Ірпаві. Улетку адкрыты філіял Літаратурнага музея ў Мінску — у доме ў Рабараўскай вуліцы. Ёсць надзея, што неўзабаве можна будзе ўбачыць экспазіцыю пра Максіма таксама ў Вязі і Ракуцёўшчыне.

Валянцін ЖДАНКО.

Калі думаеш пра яго, калі чытаеш яго творы, калі напружанай работай розуму хочаш зазірнуць за ягоны радок і спасцігнуць высокую таямніцу ягонай паэзіі, — адразу рэфрэнам узнікае напамін — «Ён пражыў толькі 25 гадоў».

А творчага жыцця — усяго дзесяць. І як аднаго служыць Паэзіі, як цалкам пачуццям, пераменлівым станам пералічыць у радок, калі ведаеш, што ў цябе сухоты? Што, можа, не так ужо і далёка мяжа? І што б мы мелі, каб творчае жыццё доўжылася не дзесяць, а дваццаць, трыццаць, сорок, пяцьдзесят гадоў? Калі б ён творча працаваў пяцьдзесят — то яму было б усяго шэсцьдзесят пяць?

Жыццё і праца таленту заўсёды дакор тым, каму час і лёс накіраваў жыць пасля. Не ведаю, хто пусціў у свет тагое спалучэнне, як «малады паэт» у дачыненні да дарослага чалавека, а для мяне яго гучыць як знавага, гучыць недаручна. Верш альбо ёсць, альбо няма. І аўтар — альбо паэт, альбо не. І мяне, чытачу, не так важна, колькі гадоў творыў. Мяне цікавіць біяграфія генія, таленту, проста паэта. Але сёння часта ўзнікае прэтэнзія, калі перад прачытаннем аўтара стаіць прыметнік «малады», хаця аўтару ўжо ідзе чацвёрты дзесятак. Уявіце гэты прыметнік побач з прозвішчамі М. Багдановіча ці М. Лермантова.

Пратэст гэты ўзнікае таму, што ім зроблена за кароткі тэрмін столькі, на колькі іншым тры доўгія жыцці не хопіць. Прачытана і ўсяго домлена беларускіх, рускіх, сусветна вядомых аўтараў у такіх памерах, што іншаму цяжка нават уявіцца. Ягоныя думкі пра лёс беларускага народа, яго культуру і мову, месца ў сусветным супольнасце такіх глыбокіх і грунтоўных, што многія нашыя клопаты здаюцца дробязямі і мітуслівамі.

Ёсць нейкая вялікая тайна ў вялікіх паэтаў, якую, на мая думку, крытыкам спасцігнуць не ўдасца і наўрад ці ўдасца. Мо і не трэба алгавяр праявляць гармонію. Азім кампазітар доўжы запамінальную мелодыю ўсё жыццё, перакрывае кітаўскай потнай паперы, а мелодыя не лопіцца, выслаўвае, а другі так нявольна спалучае гукі, што яны аблятаюць шар язнёй і пляюцца ўсюды. Так і з паэзіяй. Яны вельмі блізкія — гармонія гукі і гармонія слова.

У таго і здольнасці быць ёсць, і да рыфмы не прычэпіцца, а паэзія няма. Прачытаеш, адзначыш здольнасць, прычэпі — забудзеш. Гэта вялікая таемнасць — сапраўдны верш. Апісаш словамі якую — немагчыма.

У Максімавых вершах паэзія прысутнічае амаль у кожным радку. І слава ягоная — ішчэ на ўзлёце, асабліва сусветная слава. Дай Божа ягонай паэзіі добрых перакладчыкаў.

Асобныя вершы Максіма так напісаны, што вучыць іх не трэба — яны мовілі засталося ў памяці. І калі трэба, самі з'яўляюцца, каб настроі перавесці з аднаго стану ў другі. Вось радок з агульнавядомай сучаснай песні «...когда наступает отчаяние, я в синий трюллейбус сажусь на ходу...» А ў мяне, калі ахоплівае стомленасць, узнікае нейкі неспакое, з'яўляецца патрэбнасць пайсці аднаму на вуліцу, у сквер, лелей у благае, мокрае надвор'е, альбо хадзіць па лесе ў «Іслачы» і чытаць на паўзасу вершы. Іх не можа, розных паэтаў, чыне творы добра настроююць душу. І адзін з іх — Багдановіч.

Часта гаворава пра яго, калі паўстае глабальная праблема — адраджэнне беларускай мовы, нацыянальнай культуры. Не хацелася б

Зсз

Таямнічасць і дакор Багдановіча

зробім калі хоць бы тое, што заплававана? Бо пасля калі, як звычайна, намагаюцца ў гэтым накірунку слабейша. І на каго спасылалася, калі не ўмею і не хочам?

Хто замінаў і шмат гадоў таму, і да юбілею паставіць у сталіцы помнік Франціску Скарыне? Абяцалі да юбілею. Прайшоў ён. І што? А колькі нашых дзеячаў сваім жыццём і працай заслужылі вялікага ўшанавання? І гэта трэба не ім, яны не прасілі ўзнагарод і розных адзнак. Яны працавалі дзеля народа, аддалі яму ўсё: і жыццё, і талент. І народ падтрымаў бы любую ініцыятыву чыноўнікаў у гэтым накірунку. Бо помнікі мінулае, сваіх знакамітых продкаў — значыць, мацаваць свой інтэлект, духоўную сілу, душу. Але... зноў тыя ж раўнадзшча і абмякаваць.

Можа, хто і не лагодзіцца са мной, але ўсё ж думаю, што асоба Максіма Багдановіча сярод усіх нашых славетных землякоў, суайчыннікаў больш за іншых прынятае да сябе творчым інтэлігенцыя, асабліва скульптараў, мастакоў. І нашых суайчыннікаў, і будучых нашчадкаў. І адказ тут быццам бы прасты: малады, высокі, прыгожы, з глыбінным інтэлектам, з шырокімі ведамі. І кожнае наступнае пакаленне будзе адкрываць для сябе гэтыя якасці павольна.

Пішу, а перад вачыма партрэт, выкананы Нізіл Шчэпака. Лажыцца паэт, хваброа агорнуты. Ён разумее свой стан. І толькі ў вачах не гасне, жыве маленькая надзея. І радок да карчын: «Всё ж можа, я не скончу жыць». А да шыі цягнуцца нешта чырвона-чорнае. Слабая рука ўжо не трымае сваю самую дарагую рэч — кніжку «Вянок».

Так, асоба Максіма прыцягальная і сёння, і ў будучым. Лёс даў яму прыгожых, разумных папшчюк. Маці, перадаўшы дзецім усю сваю пышчотнасць, шчырасць, усё багацце сваёй душы, мала пабыла побач з ім. Яна не змагла перадаць толькі адно — трымае здароўе, бо ў самой яго не было. А бацькавага

моцнага здароўя, супраціўлення лёсу і абста-
вінах Максіму не хпіла.

Выразная фотаздымка бацькоў хочацца разглядаць доўга і падрабязна: іх свабодная постаць, не сканаваныя парадзі фатографа, іх паспраўдана прыгожыя твары, прамы, спакойны погляд удумлівых вачэй. Бацька пра-
жыў 78 гадоў. Калі б пашчасціла Максіму і ён пражыў бы столькі ж, то быў бы нашым сучаснікам. І можна толькі ўявіць, што даў бы ён свайму народу. Але...

Яшчэ адзін роздум неадчэпна прысутнічае, калі ўваходзіш у свет Максіма — думка пра каханне. Ён — такі духоўна багаты, адукаваны, з глыбінным інтэлектам, вельмі прыгожы знешне — не мог жыць без кахання. Для такіх людзей яно, каханне, значыць вельмі многа, калі, бадай, не ўсё. Душа такіх — без кахання, без узаемнага кахання жыць не можа. І калі б зноў гэтае — калі б) побач была лю-
бя, маладая прыгожая жанчына, яна б ура-
тавала яго.

Ён быў кантактным, вясёлым юнаком, любіў гульні ў шумнай кампаніі сяброў, да яго многія прыгнілі, хацелі сярэваць з ім, але... не было той адзінай, якая б пайшла з ім на край свету... «Як зрабілася, што пакахаў цябе я...» — гэта Ані.

Гляджу на добры фотартрэт Ані Какуе-
вай. І зноў не страмачу фантазіі. Вялікі, раз-
умны, задумлены вочы на прывабным тва-
ры. Ну, чаму ты вочы, тая глыбокая дзяво-
чая душа не ўдзелілася ў Максімавы вочы і, ягоную душу? І пара была б цудоўная, а ма-
гчыма, лёс паэта скаўся б больш шчасліва. Да таго ж, Максім так марыў пра сваё дзі-
цё, падобнае на Ані ў маленстве. Зноў жа, але... дзявоца сэрца загаду розуму не пры-
мае, і ўсялякую логіку адваргае. А ён пісаў ёй і на рускай мове.

Ах, как умеете Вы, Анна,
Не замечать, что я люблюен,
Но все же шлю я Вам не стон,
А возглас радостный: осанна!

Леў КАРАЧАУ.

Божа, чаму ты не любіш гэтую краіну?

Суб'ектыў

Са мной здарылася нячысцэ: я атрымаў кватэру. Не, спіжыць, натуральна, радаваўся. І ўсе радаваліся. Потым эйфарыя прайшла, і я задумаўся: як пераехаць? Заказаць праз «Трансгенітэа» здалосся дорага — 70 капеек за кіламетр, ды і чакаць, як высветлілася, два тыдні. Такая перспектыва не вабіла, і я вырашыў шукаць транспарт на месцы, у Лагойску, адкуль, уласна кажучы, і пераязджаў у сталіцу.

Тут трэба сказаць — у нас таксама ёсць «Трансгенітэа», то абслугоўвае насельніцтва. Дровы там, вугалі, цэгу, што ў цябе ёсць, — усё перавозіць. Толькі трэба прайсці ранішай а палове восьмай і па-
добраму так пагугрыцца з на-
чалнікам. Калі ёсць машына, то, можа, і дасць. Мы з жон-
кай прыйшлі днём і нічога прыемнага, канешне, не пачулі.
«Прыходзьце ў панядзелак», —
растлумачылі. — Да таго часу, пэўна, атрымаем балоны вуг-
ля, таго фургона, ну, тады і
выйшам». А што, — асцёрж-
на пацкаваліся мы, — больш

машын няма? «А ўсе заня-
ты», — адказалі. — Хто пошту
возіць, хто малако, хто пра-
дукты... «Цэнтравыяз» вось,
ніяк гэтыя машыны чапаць
нельга». «А як жа мы?» —
спыталі разгублена і ў адказ
атрымалі цішыню і сарамлівае
паіскаванне плячымі...

Добра, гадоўнае — кватэра,
гадоўнае — кватэра, даказва-
лі мы адзін аднаму. Яшчэ шмат
усялякіх арганізацый, дзе-не-
будзь што-небудзь дзе абло-
міцца.

З такой думкай я ўзяў на
работу водзук без утрымання
і пачаў шукаць машыну, раз-
біраць збожжа, звязваць рэчы ў
клубкі — займацца справамі
капітальнікамі, але ўвогуле
прырэмнілі.

У надзёлю пагугтарыў з су-
седам — зварышчыкам у рай-
агпрапрамтэхніцы. «Ат, прабле-
ма», — пракаменціраваў ён. —
Знойдзем мы табэ машыну.
Якую, «КамАЗ», «МАЗ»? У
панядзелак мы з ім падышлі
да намесніка дырэктара па

транспарту таварыша П. Тавары-
ш П. паглядзеў на нас сум-
на і сказаў, што машыны няма
і не будзе. І лепш бы мы да-
рэмна не хадзілі. Унутры не-
шта абарвалася, а ў роце ста-
ла суха. Далоні спанілі. Нядо-
брае прадчуванне ахапіла мя-
не. І пайшоў я па іншых арга-
нізацыях і прадпрыемствах
старажытнага беларускага го-
рада Лагойска.

Начальнік ПМК засмяяўся і
нічога не сказаў. Індывідуаль-
ная «робота» з вадзіцелямі
таксама не дала станоўчых вы-
нікаў. Адны машыны ўжо па-
ехалі, а другія і не збіраліся
нікуды ехаць па прычыне вельмі
капітальнага рамонту.

У ДАКУ (дзяржапрацоўчы
камбінат) паралілі зайсці «заў-
тра або днём». У мяне не было
больш душэўных сіл хадзіць і
прасіць. У вельмі дрэнным на-

строі прыйшоў дадому, дзе мя-
не чакаў невялікі соррыс: су-
сед стрымаў слова і з вадзіце-
лем-такі дамовіўся. Былі пе-
рададзены 50 рублёў грошай і
бутэлька «Рускай». І сталі мы
чакаць.

Чакалі мы ўвесь панядзелак
і большую частку аўторка. Ма-
шына так і не прыйшла. Вы-
светлілася: таварыш П. быў,
так сказаць, у курсе справы
але гэтую самую машыну аса-
бістым загадам паслаў у іншае
месца. А мы засталіся з но-
сам. І без бутэлькі. Праўда,
грошы вярнулі. Іх не выпіш.

Што ж рабіць, у сярэдзі зноў
пачаў абыходзіць «кропкі»
па парадку. Механік ДАКА аб-
надаў: «Чора «МАЗ» з рэйса
вырнуўся, кузаў — во! — піль-
метраў. Падзідай да намесні-
ка. Я, ты бачыш, нічога не выра-
шаю. Падыходжу да намесні-
ка, прымяняй такой бландзіні
гадоў 40. «Што вы, што вы!»
Тут сваю прадукцыю няма на
чым вазіць. Які «МАЗ»? А што,
ён хіба вырнуўся з рэйса? Не-
не, не магу, зразумейце мяне...
Мы не выпісваем машыны, гэта

вас хтосьці падмануў... Машын
няма. Бывае так здарова».

У ПМК надказалі: чакай та-
кога і такога. Чакаў з 3 да 6
гадзін вечара. Дарэмна. Праў-
да, перахаліў другога, ён пра-
панаваў падчысці да 7 гадзін
раніцы, мо што і выгарыць. Без
асаблівай надзеі згэдзіўся і,
канешне, нічога не атрымаўся.
«Майго» вадзіцеля паслалі «на
балота». А заўтра? А заўтра-
зноў на балота, а потым у Скі-
дла. Ну, здаецца, прыехалі.
Гасі святло.

Дом вярхаў: ні паесці нар-
мальна, ні адначыць, ды яшчэ
тэлеантэну зрэзаў па дурасці—
зусім дрэнна...

Таксама ж сумленне замучы-
ла: і на работу не хаджу, і
пераехаць не магу. Божа, чаму
ты так не любіш гэтую краіну
і мяне асабіста?..

Машына, канешне, знайшла-
ся, але толькі ў пятніцу. Пры-
шлося ехаць за дзесятак кіла-
метраў ад Лагойска, дзе га-
дзіны чакаў на цёмным, луст-
ным мехавары аднаго саўгаса,
але ўсё гэта дробязі. Я-такі
дачкаўся. І машыну мне далі.

І заплаціў я не «барыгу», а,
як належыць, бухгалтэры. І
пераехаў мы даволі паспяхо-
ва. Толькі калі я не дажыў да
адмернага прыроднага тэрміну,
то буду ведаць, чаму.

Бо яшчэ такая думка засму-
чае: калі б не суседка з яе
свакном, ды калі б я сам яго
крыху не ведаў, то, напэўна,
сказаў бы на клукках дагэтуль.
І таварыш П., калі б ён быў
мне хоць крыху знаёмы, а яшчэ
лепш, каб сваяк, ці выпівалі
калі разам, — то машыну мне
знайшоў бы немінуча ў той жа
дзень. А так хто я такі і што
я магу даць узамем? «Звязду»
падарыць?

Ёсць, натуральна, такі пара-
дак: прадпрыемства павінна
абслугоўваць насельніцтва. А
калі не абслугоўвае? То што,
навольніча насадзіць у турму?
Звольніць з работы? Парблёт
адбярэць? Баяцца стала неча-
га.

Справа, канешне, важная —
перавозка народнагаспадарчых
грузаў. Гэта — трэба. Гэта—
у першую чаргу. Бо ў супраць-
леглым выпадку спыніцца

домны, заводы і фабрыкі, не
будзе расці хлеб, а ў магазін
не завязуць малако і гэтак
далей. Так вось падумаеш: а
дзе ж тут для цябе месца, ча-
лавека? Калі на цябе ўвагу
звернуць, на твай мурашчыны
піск і мітусню, яўна не дзяр-
жаўны? Адчуваеш сябе такім
маленькім — маленькім, як зо-
рачка на небе з туманнасці
Андромеды. Далёкая і, па вялі-
каму рахунку, нікому не не-
трэбная. Бо пакуль у гэтай
краіне не перавяжуч усе «жа-
лезыкі» — жыць тут нельга.

І калі мы жывём, то толькі та-
му, што прывыклі. Мы яшчэ
толькі «плануемся», а ў генах
ужо закладзена: так проста
тут нічога не зробіш.
Калі хочаш, гэта быў часты
эксперымент: не кажаць, хто я
такі і якая ў мяне ў кішкі
«моцная» кніжачка ёсць. Ад-
нолька яна дапамагла мне ўлад-
даваць у гэцінуцу, дзе за дзе-
няе адкрыцца месцаў не было,
трапіць у кабінет, куды проста
так не трапіш. А вось тут я
нікому не паказаў, вырашыў

стань «чалавекам з вуліцы». Ну,
вось і стаў. З пункту погляду
пазнавальнасці эксперымент
быў выдатны. Але жыццё — не
эксперымент, вось якая шту-
ка...

Два з паловай гады назад
мы пераязджалі з Мазыра ў
Лагойск. Пазвалі ў «Транс-
генітэа». Чакайце ў такі вост
дзень, казалі нам. У гэты
дзень машына і прыйшла. Мы
заплацілі 25 рублёў плюс 3 руб-
лі вадзіцелю — надыта яўна на-
жымаў. Я стаўлю сябе на ме-
сца звычайнага, неабіяжарана-
га дэмакратычнымі імкненнямі
чалавека і спрабую ўзяць, што
ён думае на гэты конт. Так,
раней была КПСС і машына
прыйшла ў вызначаны тэрмін.
Сёння КПСС няма — няма і
машыны. Прымітыўна? Вядома,
натуральна, безумоўна! Але
думаць так не забароніў ніко-
му. Так сказаць, узровень бы-
тавой свядомасці. Праўда, ка-
трапіць у кабінет, куды проста
так не трапіш. А вось тут я
нікому не паказаў, вырашыў

Сяргей ШАЎЦОВ.

